

Arrest

nr. 169 904 van 15 juni 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 13 juni 2016 bij faxpost heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 2 juni 2016 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 juni 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 juni 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat G. KLAPWIJK, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. BOUMAHDI, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, komt op 26 december 2015 België binnen.

Op 31 december 2015 dient de verzoekende partij een asielaanvraag in.

Uit de VISA-databank blijkt dat de Italiaanse autoriteiten op 7 oktober 2015 een visum 'type C' aan de verzoekende partij heeft uitgereikt.

Op 31 maart 2016 wordt een verzoek tot overname gericht aan de Italiaanse instanties op grond van artikel 12, paragraaf 2 en 3 van de Verordening 604/2013/EG van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: Dublin-III Verordening). Dit verzoek werd niet binnen de door artikel 22.1 van de Dublin-III Verordening gestelde termijn beantwoord, waardoor Italië met toepassing van artikel 22.7 de verantwoordelijke lidstaat geacht wordt te zijn via een 'Tacit Agreement'.

Op 2 juni 2016 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater). Deze beslissing werd op dezelfde dag aan verzoekende partij betekend en is de bestreden beslissing, die als volgt gemotiveerd zijn:

"België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Italië toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 22(7) van Verordening (EU) 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013.

De betrokkene, van Nigeriaanse nationaliteit, vroeg op 31.12.2015 asiel in België. De betrokkene legde geen identiteits- of reisdocumenten voor.

Raadpleging van de visa-databank toont aan dat de betrokkene op 30.09.2015 een Schengen-visum aanvraag bij de Italiaanse consulaire diensten in Lagos (Nigeria). Dit visum werd afgeleverd op 07.10.2015 en had een geldigheidsduur van 20 dagen.

De betrokkene verklaarde aanvankelijk een niet-begeleide minderjarige asielzoeker oud te zijn, met geboortedatum 28.08.1998, maar nadat de Belgische autoriteiten twijfel uitten over de leeftijd van de betrokkene, werd op 04.02.2016 door het Universitair Ziekenhuis Antwerpen een medisch onderzoek uitgevoerd om na te gaan of de betrokkene al dan niet jonger is dan 18 jaar. Uit dit leeftijdsonderzoek werd met redelijke wetenschappelijke zekerheid besloten dat de betrokkene op 04.02.2016 een leeftijd had van ouder dan 18 jaar, waarbij 22,6 jaar met een standaarddeviatie van een 2,5 jaar een goede schatting is. De geboortedatum werd bijgevolg gecorrigeerd naar 01.01.1994.

De betrokkene werd verhoord op 31.03.2016 en verklaarde dat Nigeria eind oktober 2015 verliet om met een schip via verschillende voor de betrokkene onbekende landen naar België te reizen en er op 26.12.2015 aan te komen. in België diende de betrokkene op 31.12.2015 een asielaanvraag in.

Op 31.03.2016 werd een verzoek voor overname gericht aan de Italiaanse instanties. Dit verzoek werd niet binnen de door artikel 22(1) van Verordening 604/2013 gestelde termijn beantwoord, waardoor Italië met toepassing van artikel 22(7) de verantwoordelijke lidstaat werd.

Tijdens zijn verhoor werd aan de betrokkene gevraagd vanwege welke specifieke reden(en) hij besloot asiel te vragen in België en of hij met betrekking tot omstandigheden van opvang of van behandeling redenen heeft, die volgens hem verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat zouden rechtvaardigen. De betrokkene gaf aan dat hij niet wist dat hij op weg was naar België. Hij verklaarde dat de man die hem geholpen heeft om te vluchten door hem te smokkeien op een schip hem niet verteld had waar ze naartoe gingen en gezegd had dat hij zich moest verstoppen. De betrokkene gaf aan geen bezwaar te hebben tegen een overdracht aan Italië. Hij gaf aan dat hij niet weet waarom de visa-resultaten voorkomen, aangezien hij naar eigen zeggen nooit een paspoort heeft gehad, noch een visa-aanvraag heeft ingediend. Hij gaf aan niet zozeer een bezwaar te hebben tegen een overdracht aan Italië, aangezien hij gewoon in een veilig land wil verblijven. Hij gaf aan wel liever zijn asielaanvraag door België behandeld te zien worden, omdat hij er is aangekomen en er asiel heeft gevraagd.

Wat de door de betrokkene geuite wens in België te kunnen blijven betreft, wijzen we er op dat in Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker dan ook wordt uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat of loutere wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven zijn dan ook onvoldoende grond voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

De betrokkene stelde geen in België of in andere Lidstaten verblijvende familieleden te hebben.

We wijzen er nogmaals op dat de Italiaanse instanties het terugnameverzoek d.d. 31.03.2016 niet binnen de door artikel 22(1) van Verordening 604/2013 gestelde termijn beantwoord hebben, waardoor Italië met toepassing van artikel 22(7) de verantwoordelijke lidstaat werd. Dit betekent dat de Italiaanse instanties na overdracht van de betrokkene het onderzoek van zijn asielaanvraag zal kunnen aanvangen indien de betrokkene dat wenst. De Italiaanse instanties zullen dit verzoek tot internationale

bescherming onderzoeken en de betrokkene niet verwijderen naar zijn land van herkomst zonder een volledig en gedegen onderzoek van dit verzoek tot internationale bescherming. De betrokkene zal gemachtigd zijn te verblijven in Italiaanse in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen. Met betrekking tot aan Italië overgedragen personen wijzen we er op dat verscheidene recente bronnen bevestigen dat personen, die in het kader van Verordening 343/2003 en heden Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen, toegang hebben tot de *procédure* voor het bekomen van internationale bescherming. We verwijzen naar het geactualiseerde rapport over Italië van het mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database" (Maria de Donato, "Asylum Information Database - National Country Report - Italy", up-to-date tot december 2015, verder AIDA-rapport genoemd, een kopie wordt toegevoegd aan het administratief dossier) waarin wordt gesteld dat personen, die op grond van de bepalingen van de "Dublin-verordening" aan Italië worden overgedragen toegang hebben tot de *procédure* tot het bekomen van internationale bescherming. In het geval dat de "Dublin-terugkeerder" geen asiel vroeg na zijn aankomst in Italië en verder trok naar een andere lidstaat kan deze persoon na overdracht zonder problemen een aanvraag indienen (pagina 40, "Where the person did not apply for asylum during his or her initial transit or stay in Italy before moving on to another European country, he or she can lodge an application under the regular *procédure*"). Op basis van bovenvermelde informatie zijn we van oordeel dat er geen grond is om te besluiten dat de betrokkene na overdracht niet zal worden toegelaten tot de *procédure* voor het bekomen van internationale bescherming. De Italiaanse instanties zullen zijn asielaanvraag onderzoeken en de betrokkene niet verwijderen naar zijn land van herkomst zonder een volledig en gedegen onderzoek van zijn asielaanvraag. We merken op dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 heeft geoordeeld dat het gemeenschappelijk Europees asielstelsel is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen daaronder begrepen de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Bijgevolg moet worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in die context dat in Verordening 343/2003 en heden Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker werd uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013. Toch kan volgens het Hof niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat asielzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgt daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen asielzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003, opgevolgd door Verordening 604/2013, indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot *procédures* inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de asielzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om aannemelijk te maken dat in zijn geval feiten en omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat hij door een overdracht aan Italië een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

We wensen op te merken dat ons inziens niet kan worden ontkend dat de grote instroom van vluchtelingen de lidstaten, waaronder ook Italië, voor zeer grote uitdagingen plaatst inzake opvang en behandeling, maar dat dit er niet toe mag leiden dat vluchtelingen de facto de lidstaat kunnen uitkiezen waar zij hun asielaanvraag willen behandeld zien. We wijzen er op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna EHRM) in de zaak Mohammed Hussein versus Nederland en Italië reeds stelde dat de situatie van onder meer asielzoekers in Italië niet kan worden gelijkgesteld met de situatie in Griekenland. Het Hof oordeelde dat op basis van verslagen van gouvernementele en niet-gouvernementele organisaties kan worden besloten dat de algemene toestand en leefomstandigheden

van asielzoekers, (erkende)vluchtelingen en tot verblijf toegelaten vreemdelingen tekortkomingen kent, maar niet kan worden gelijkgesteld met een systemisch falen in het bieden van bijstand en opvang aan een kwetsbare groep zoals het geval was in de zaak *M.S.S. v. België en Griekenland* (EHRM 02.04.2012, nr. 27725/10 Mohammed Hussein e.a. v. Nederland en Italië, § 43,44, 46 en 49). Deze beoordeling werd door het EHRM hernomen in haar oordeel in de zaak *Tarakhel v. Zwitserland* en stelde dat de benadering dan ook anders dient te zijn dan in de zaak *M.S.S.* (EHRM, 04.11.2014, nr. 29217/12 *Tarakhel v. Switzerland*).

Ook in het arrest van het EHRM in de zaak *A.M.E v. Nederland* (EHRM, 13.01.2015, nr. 51428/10) herhaalde het Hof dat de huidige situatie van de opvangstructuren in Italië niet kan worden vergeleken met de situatie in Griekenland ten tijde van de zaak *M.S.S.* (§35).

Het EHRM stelde in de zaak *Tarakhel v. Zwitserland* dat asielzoekers een kwetsbare groep vormen en bijzondere bescherming vereisen en dit des te meer indien kinderen betrokken zijn en dit vanwege specifieke noden en uitgesproken kwetsbaarheid. Een overdracht in dergelijke gevallen van uitgesproken kwetsbaarheid zou volgens het EHRM zonder individuele waarborgen een schending van artikel 3 van het EVRM kunnen betekenen. We benadrukken dat de omstandigheden, waarvan sprake in de zaak *Tarakhel v. Zwitserland* namelijk een gezin met zeer jonge kinderen niet hetzelfde zijn als in de zaak van de betrokkene, een in 1994 geboren alleenstaande man zonder kinderen. De betrokkene verklaarde geen gezondheidsproblemen te ervaren. We benadrukken dat de betrokkene tijdens de duur van zijn asielaanvraag geen attesten of andere elementen aanbracht die aanleiding geven te besluiten dat redenen van gezondheid een overdracht aan Italië zouden verhinderen of dat redenen van gezondheid bij overdracht zouden leiden tot een risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Op basis van de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier kan volgens ons niet worden besloten dat in het geval van de betrokkene sprake is van specifieke noden of van uitgesproken kwetsbaarheid.

We merken in deze verder op dat de Italiaanse autoriteiten minstens zeven dagen vooraf in kennis zullen worden gesteld van de overdracht van de betrokkene.

Italië ondertekende de Conventie van Genève van 1951 en is partij bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Italië het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. Het verzoek tot internationale bescherming van de betrokkene zal door de Italiaanse autoriteiten worden behandeld volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten, waaronder dus ook België. Italië onderwerpt verzoeken tot internationale bescherming, net als België en de andere lidstaten, aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Italiaanse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren. Italië kent tevens onafhankelijke beroepsinstanties voor beslissingen inzake afgewezen asielaanvragen en beslissingen inzake detentie en verwijdering.

De voorbije jaren werd met behulp van middelen van het Europees Fonds voor Vluchtelingen gecreëerde opvangcapaciteit opgericht. Deze opvang was bedoeld voor de tijdelijke opvang van aan Italië in het kader van de "Dublin-verordening" overgedragen personen. Het bovenvermelde AIDA-rapport meldt dat deze opvangstructuren sinds juni 2015 niet meer operatief zijn en dat de verwachting is dat de komende maanden een vraag zal worden gericht voor nieuwe middelen binnen het kader van het Europese Asiel, Migratie en Integratie Fonds. Het rapport meldt dat "Dublin retumees" intussen worden opgevangen in het reguliere opvangnetwerk (pagina 67). Het maakt geen gewag van problemen ter zake.

Betreffende het argument dat het Italiaanse opvangnetwerk onder druk staat door de aanhoudende instroom van immigranten in Italië wijzen we er op dat in 2014 en 2015 35.000 immigranten werden ondergebracht in tijdelijke opvangcentra (CAS), die los staan van de specifiek voor asielzoekers bestemde opvangstructuren (CARA en CDA). Voortgaande op recente berichtgeving en bronnen zijn er volgens ons geen tekenen van interferentie tussen beide "circuits" (cf. "Italy increases reception places and improves treatment of subsidiary protection beneficiaries", ECRE Weekly Bulletin, 30.04.2015, kopie bijgevoegd aan administratief dossier). Voorts wordt in het reeds geciteerde AIDA-rapport opgemerkt dat de Italiaanse instanties, als reactie op de instroom van immigranten, zich blijven inzetten om de opvangcapaciteit in het SPRAR-opvangnetwerk te vergroten. Midden 2012 werd een centraal coördinatieorgaan opgericht om een verdere progressieve uitbreiding van SPRAR centra te realiseren. Met de huidige inspanningen zal de capaciteit van de reguliere opvangcentra (CARA/CDA en CPSA) tegen het einde van 2016 zijn gestegen van 12.000 tot 15.550 (cfr. "Third Resettlement and Relocation

Forum - Italian Roadmap", Brussel, 01.10.2015, hierna "*Italian Roadmap*", pagina 3, een kopie van dit document wordt toegevoegd aan het administratief dossier). Het SPRAR-netwerk zal tegen begin 2016 32.000 personen kunnen herbergen ("*Italian Roadmap*" pagina 6). We benadrukken dat in september 2015 het Italiaanse opvangnetwerk een totale capaciteit van 98.314 plaatsen had, wat ons inzien weergeeft dat de gedane inspanningen vruchten afwerpen ("*Italian Roadmap*" pagina 2).

We zijn van oordeel dat bronnen, die onder meer de Italiaanse onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers belichten, inderdaad kritische kanttekeningen plaatsen bij bepaalde aspecten, maar een genuanceerd beeld geven en eveneens aantonen dat de Italiaanse instanties zich niet onverschillig opstellen en dat maatregelen worden genomen om bepaalde tekortkomingen het hoofd te bieden. Ze geven ons inziens dan ook geen aanleiding te besluiten dat de onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Italië dermate structurele tekortkomingen vertonen waardoor asielzoekers die in het kader van Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen per definitie een reëel risico lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Het loutere feit dat opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende bepaalde aspecten in verband met de opvang en behandeling van asielzoekers in Italië is volgens ons niet zwaarwichtig genoeg om tot dit besluit te komen. We verwijzen hieromtrent onder meer naar het reeds geciteerde AIDA-rapport, up to date tot december 2015, maar ook naar het door Christopher Chope, lid van de Parlementaire vergadering van de Raad van Europa, opgestelde rapport "*L'arrivée massive de flux migratoires mixtes sur les côtes italiennes*", Raad van Europa, rapport 13531, 09.06.2014; "*Italy - over 100.000 refugees and migrants have reached Italy by sea in 2014- Many moved forward to other European countries*", AIDA, 09.09.2014; UNHCR, "*Recommendations on important aspects of refugee protection in Italy*", juli 2013; "*Italy increases reception place and improves treatment of subsidiary protection beneficiaries*", ECRE Weekly Bulletin, 30.04.2015; "*Third Resettlement and Relocation Forum - Italian Roadmap*", Brussel, 01.10.2015 (kopie van de geciteerde rapporten worden toegevoegd aan het administratief dossier).

Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat de betrokkene niet aannemelijk maakt, dat hij door overdracht aan Italië een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Op basis van bovenvermelde argumenten wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van de asielaanvraag door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, die aan de Italiaanse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 22(7) van Verordening 604/2013.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Betrokkene zal teruggeleid worden naar de bevoegde Italiaanse autoriteiten(4)."

2. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid, van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen. Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

2.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

2.2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, § 4, tweede lid, van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid”.

2.2.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

In casu bevindt de verzoekende partij zich in een situatie waarbij zij is vastgehouden in een welbepaalde plaats, zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet of ter beschikking is gesteld van de regering. In dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de vordering wettelijk vermoed.

Het uiterst dringende karakter van de vordering staat dan ook vast. Dit wordt ook niet betwist door de verwerende partij.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

2.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

2.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Ten einde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep, in de zin van artikel 13 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 15 mei 1955 (hierna: EVRM), is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting, dat artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Čonka/ België, § 75).

De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten, gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, Silver en cons./Verenigd Koninkrijk, § 113).

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het *prima facie* karakter ervan. Dit *prima facie* onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief, afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, § 4, vierde lid, van de Vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke

van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoekende partij zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het EVRM.

2.3.2. De toepassing van deze voorwaarde

2.3.2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, van de artikelen 3 en 13 van het EVRM, van het beginsel van behoorlijk bestuur, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van de artikelen 3.2. en 17.1 van de Dublin-III-verordening.

2.3.2.1.1. De verzoekende partij betoogt dat onterecht wordt gesteld dat in Italië de opvang van Dublin terugkeerders in alle gevallen verzekerd is, daar Italië sinds geruime tijd overspoeld wordt met terugnameaanvragen. De verzoekende partij meent dat in Italië geen adequate opvang voorzien is. Zij verwijst dienaangaande naar het verslag van het 'Swiss Refugee Council' van 10 oktober 2013, naar het 'AIDA-rapport' van april 2014, naar het verslag 'Asilo in Europa' van 7 maart 2014, naar het verslag van 'OSAR' van oktober 2013, naar mededelingen van het 'UNHCR' van 11 april 2014 en 8 juli 2014, naar een persmededeling van de VN van 11 juni 2014, naar een resolutie van de Raad van Europa van 26 juni 2014, naar een verslag van het 'Swiss Refugee Council' van 16 april 2015, naar een artikel van de RTBF van 14 april 2015 en van 9 juni 2016, naar een artikel van 'L'express' van 19 april 2015, naar een artikel van 'Euronews' van 18 april 2015 en naar een verklaring van de voorzitters van de Parlementaire vergadering van de Raad van Europa van 2 april 2015. Ook haalt de verzoekende partij aan dat de opvangcentra in Italië geen langdurige opvang meer voorzien, zodat de verzoekende partij zich de vraag stelt waar en hoe asielzoekers van opvang kunnen genieten eens ze deze structuren voor Dublin-terugkeerders hebben verlaten. Uit het 'AIDA-rapport' zou blijken dat de opvangvoorzieningen die specifiek gericht zijn voor Dublin-terugkeerders beëindigd zijn eind juni 2015. Zij verwijst tot slot eveneens naar het arrest 'Tarakhel' en betoogt dat de nodige garanties dienen te worden gevraagd. Ze wijst op haar kwetsbaar profiel als asielzoeker.

2.3.2.1.2. De verwerende partij repliceert als volgt op het middel van de verzoekende partij:

"Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat in tegenstelling tot wat verzoeker wenst te laten uitschijnen, een eenvoudige lezing van de thans bestreden beslissing aantoont dat verwerende partij zich niet blind heeft gestaard op de wettekst van de Dublin III-Verordening en wel degelijk een onderzoek heeft gevoerd in het kader van artikel 3 EVRM.

Uit de lezing van de bestreden beslissing blijkt dat verwerende partij de te verwachten gevolgen van de geplande overdracht heeft onderzocht en dat het onderzoek specifiek werd gericht op de situatie van asielzoekers die in het kader van de Dublin III-Verordening naar Italië worden overgedragen. Verwerende partij heeft bij dit onderzoek rekening gehouden met volgende internationale gezaghebbende rapporten en arresten van het EHRM:

- Maria de Donato en Daniela di Rado, "Asylum Information Database - National Country Report - Italy", up-to-date tot 22.12.2015;
- "Italy increases reception places and improves treatment of subsidiary protection beneficiaries", ECRE Weekly Bulletin, 30.04.2015;
- "Third Resettlement and Relocation Forum -Italian Roadmap", Brussel, 01.10.2015;
- Christopher Chope, lid van de Parlementaire vergadering van de Raad van Europa, opgestelde rapport "L'arrivée massive de flux migratoires mixtes sur les côtes italiennes", Raad van Europa, rapport 13531, 09.06.2014;
- "Italy - over 100.000 refugees and migrants have reached Italy by sea in 2014- Many moved forward to other European countries", AIDA, 09.09.2014;
- UNHCR, "Recommendations on important aspects of refugee protection in Italy", juli 2013;
- Schweizerische Flüchtlingshilfe, "Italien: Aufnahmebedingungen. Aktuelle Situation von Asylsuchenden und Schutzberechtigten, insbesondere DublinRückkehrenden", Bern, oktober 2013;
- EHRM, 2 april 2013, nr. 27725/10, Mohammed Hussein e.a. v. Nederland en Italië;
- EHRM, 4 november 2014, nr. 29217/12, Tarakhel v. Switzerland;
- EHRM, 5 februari 2015, nr. 51428/10, A.M.E v. Nederland.

Verwerende partij oordeelde dat uit die gezaghebbende rapporten en arresten blijkt dat niet op voorhand vaststaat dat asielzoekers die in het kader van de Dublin III-Verordening naar Italië worden

overgedragen aldaar geen aanspraak maken op opvang dan wel dat deze in de praktijk niet zou worden verkregen.

Inzake de kritiek op het opvangbeleid van asielzoekers en de behandeling van asielaanvragen, merkt verwerende partij op dat uit voormelde rapporten blijkt dat, hoewel er zich desgevallend problemen kunnen voordoen in individuele gevallen, er verschillende opvangmogelijkheden bestaan waar verzoeker in principe toegang tot heeft.

Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing toont aan dat in die beslissing tevens rekening gehouden met de persoonlijke situatie van verzoeker, alsook de actuele situatie in Italië, de grote toestroom van immigranten dat Italië als buitengrens van de EU kent, de moeilijkheden in de onthaal- en opvangvoorzieningen, doch ook de maatregelen die ter zake worden genomen om aan de tekortkomingen te verhelpen wat aantoonde dat de Italiaanse autoriteiten niet onverschillig zijn en trachten aan de problematiek het hoofd te bieden.

Verzoeker toont met zijn betoog niet aan dat voormelde overwegingen kennelijk foutief of onredelijk zouden zijn.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat verzoeker op uitvoerige wijze naar allerhande bronnen verwijst en daaruit citeert, doch nalaat die bronnen op zijn persoonlijke situatie te betrekken.

Verwerende partij benadrukt de zware bewijslast die rust op een vreemdeling die een schending van art. 3 EVRM inroept, waarbij door de vreemdeling ernstige en duidelijke redenen dienen te worden voorgelegd om het risico als omschreven in art. 3 EVRM aannemelijk te kunnen maken (zie Cass. 4 februari 1992, Arr. Cass. 1993, I, 148).

In casu lijkt de zwakte in het vervullen van deze bewijslast te liggen in de verklaringen van verzoeker zelf, die er niet in slaagt een concrete aanwijzing te geven dat hij slecht zou worden behandeld in Italië.

De vraag die aan verzoeker werd gesteld, is nochtans voldoende duidelijk, en is van aard om te doen aannemen dat hij afdoende de kans heeft gekregen om alle concrete informatie die hij ter zake ter beschikking had, te doen gelden. Letterlijk werd aan hem gevraagd:

“Hebt u redenen, met betrekking tot de omstandigheden van opvang of van behandeling, die uw verzet om uw overdracht naar de lidstaat die verantwoordelijk is voor uw asielaanvraag (...), zouden rechtvaardigen?”

In de bestreden beslissing werd uitdrukkelijk gewezen op de verklaringen van verzoeker zelf:

“De betrokkene gaf aan geen bezwaar te hebben tegen een overdracht aan Italië. Hij gaf aan dat hij niet weet waarom de visa-resultaten voorkomen, aangezien hij naar eigen zeggen nooit een paspoort heeft gehad, noch een visa-aanvraag heeft ingediend. Hij gaf aan niet zozeer een bezwaar te hebben tegen een overdracht aan Italië, aangezien hij gewoon in een veilig land wil verblijven. Hij gaf aan wel liever zijn asielaanvraag door België behandeld te zien worden, omdat hij er is aangekomen en er asiel heeft gevraagd.”

De uitspraken van verzoeker wijzen geenszins op een risico op omstandigheden zoals voorzien door artikel 3 EVRM. Verwerende partij is terecht van oordeel dat “De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.”

Verzoeker, die in het verleden geen asielaanvraag heeft ingediend in Italië en nu zal worden overgedragen in het kader van de Dublinverordening, maakt geenszins aannemelijk dat zij in Italië geen gepaste opvang zou genieten. Op geen enkele manier weerlegt verzoeker de terechte motieven dienaangaande. Terwijl er ook geenszins een schriftelijke garantie diende te worden gevraagd.

Verzoeker stelt dat hij geen opvang zal kunnen genieten en verwijst dienaangaande naar het verslag van het ‘Swiss Refugee Council van 10 oktober 2013, naar het AIDA rapport van april 2014, naar het verslag Asilo in Europa, van 7 maart 2014, naar het verslag van OSAR van oktober 2013, naar mededelingen van het UNHCR van 11 april 2014 en 8 juli 2014, van een persmededeling van de VN van 11 juni 2014, naar een resolutie van de Raad van Europa van 26 juni 2014, naar een verslag van het ‘Swiss Refugee Council van 16 april 2015, naar een artikel van het RTBF van 14 april 2015, naar een artikel van L’express van 19 april 2015, naar een artikel van Euronews van 18 april 2015 en naar een verklaring van de voorzitten van de Parlementaire vergadering van de Raad van Europa van 2 april 2015. Er dient vooreerst te worden opgemerkt dat verzoeker zijn betoog ter zake steunt op rapporten die van veel oudere datum zijn dan de recentste bronnen die door verwerende partij werden onderzocht, doch ook dat de door verzoeker aangehaalde rapporten reeds bestonden op het ogenblik dat het EHRM het arrest van 30 juni 2015 (nr. 39350/13; §36) heeft gewezen, waarin het andermaal herhaalde dat de algemene en structurele situatie van asielzoekers in Italië op zich niet voldoende is om alle Dublin-overdrachten van asielzoekers naar Italië te schorsen. (zie ook: RvV, 28 september 2015, nr. 153.431; RvV, 28 augustus 2015, nr. 151.398)

Waar verzoeker overigens verwijst naar allerlei een verklaring en naar allerlei persartikels van het RTBF, L'express, EURONEWS, dient te worden aangegeven dat behoudens het feit dat mediaberichten geen internationale gezaghebbende rapporten zijn, doch enkel persoonlijke weergaves door journalisten van interviews, verklaringen en situaties en dat de Raad als annulatierechter bovendien enkel bevoegd is om een beslissing te toetsen op zijn wettigheid, uit de door verzoeker geciteerde passages niet mag blijken dat Italië niet in staat is Dublin-terugkeerders op te vangen of als zou de opvang mensonwaardig zijn.

Een lezing van de verschillende rapporten in het administratief dossier en de door verzoeker voorgelegde stukken en rapporten toont prima facie geen onbetwistbaar en duidelijk beeld van structurele tekortkomingen in de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Italië naar voren.

Uit de bestreden beslissing, de door verzoeker voorgelegde stukken en de rapporten in het administratief dossier blijkt dat zich veeleer een genuanceerd beeld over de opvang van de asielzoekers in Italië opdringt en dat niet zonder meer kan worden gesteld dat er sprake zou zijn van structurele tekortkomingen in het opvangbeleid van asielzoekers.

Verwerende partij verwijst naar de uitvoerige motieven diensomtrent in de bestreden beslissing. Er dient te worden benadrukt dat uit de motivering van de in casu bestreden beslissing afdoende blijkt dat verwerende partij bij het onderzoek naar de situatie in Italië niet blind is gebleven voor de tekortkomingen waarmee de asielprocedures in Italië worden geconfronteerd.

Er worden door de Italiaanse overheid terdege tal van inspanningen geleverd om het hoofd te bieden aan voormelde tekortkomingen. Italië heeft ook de nodige praktische maatregelen genomen om te garanderen dat de regelgeving daadwerkelijk geïmplementeerd wordt op het terrein.

Verwerende partij heeft in de bestreden beslissing melding gemaakt van de uitzonderlijke grote toestroom van kandidaat-vluchtelingen en economische migranten waarmee Italië wordt geconfronteerd. Er wordt evenwel geoordeeld dat dit gegeven niet automatisch betekent dat verzoeker na zijn overdracht aan de Italiaanse autoriteiten zal worden blootgesteld aan een onmenselijke of vernederende behandeling en/of dat zijn asielaanvraag niet met de nodige aandacht en objectiviteit zal worden behandeld.

Uit de door de verwerende partij geconsulteerde rapporten blijkt dat met behulp van het Europees Fonds voor Vluchtelingen (EVF) opvangcapaciteit werd gecreëerd die specifiek gericht is op personen die in het kader van de Dublin-III-Verordening aan Italië worden overgedragen.

Uit recentere publicaties van het ECRE Weekly Bulletin dd. 30 april 2015 blijkt overigens dat naar aanleiding van de verhoogde instroom van kandidaat-vluchtelingen en economische migranten via de Middellandse Zee het aantal opvangmodaliteiten nogmaals wordt opgedreven. Tegen begin 2016 zal het in het leven geroepen SPRAR opvangnetwerk 32.000 personen kunnen herbergen.

Indien die vol zitten, dan worden de mensen naar het vasteland getransfereerd waar zij in opvangmodaliteiten worden ondergebracht. Door verwerende partij werd bijgevolg wel degelijk gemotiveerd om welke redenen de voormelde rapporten niet negatief kunnen worden geïnterpreteerd.

Het staat derhalve buiten kijf dat Italië de nodige inspanningen levert om in opvang te voorzien.

De Raad wees er overigens in haar zeer recent arrest van 6 juni 2016 (nr. 169.160) nog op dat, waar werd aangevoerd dat de bedoelde centra in Italië niet meer operationeel zijn en dat niet automatisch kan worden aangenomen dat de projecten in de toekomst nog zullen worden verlengd, eraan voorbij wordt gegaan dat in de bestreden beslissing wordt gesteld dat het AIDA-rapport meldt dat "Dublin returnees" intussen worden opgevangen in het reguliere opvangnetwerk (pagina 67) en dat geen gewag wordt gemaakt van problemen ter zake.

De Raad stelde vast dat na lezing van de bestreden beslissing en het AIDA rapport een onderscheid moet worden gemaakt tussen verschillende opvangstructuren en de verschillende fase in opvang in Italië (p. 60 e.v.). Er is vooreerst een onderscheid tussen zgn. eerste lijnsopvang, enerzijds, en zgn. tweede lijnsopvang, anderzijds, zoals voorzien door de Italiaanse wetgeving. In de eerste lijnsopvang situeren zich de tijdelijke opvangcentra (CAS) en de reguliere opvangcentra voor asielzoekers (CARA, CDA en CPSA). De tijdelijke opvangcentra (CAS) werden, zoals de Raad het aangeeft, opgericht om tegemoet te komen aan een toenemende influx van bootvluchtelingen. Die tijdelijke opvangcentra staan geheel los van de reguliere opvangcentra. In de bestreden beslissing wordt erop gewezen dat er geen tekenen zijn van interferentie tussen beide "circuits". Verzoeker zal, met andere woorden, niet terecht komen in een zgn. CAS. De reguliere opvangcentra (CARA, CDA en CPSA) voorzien in een eerste grootschalige opvang tot asielzoekers kunnen doorstromen naar het SPRAR-netwerk. De Raad stelt vast dat uit het AIDA-rapport blijkt dat asielzoekers in het algemeen in deze eerstelijnsvoorzieningen blijven voor een duur van 7 tot 30 dagen, tot wanneer zij kunnen doorvloeien naar de tweedelijnsopvang, gemeenschapshuizen of appartementen. In die opvangvoorzieningen worden meer en betere diensten aangeboden, en de Raad stelt dat blijkens de stukken het probleem van overbevolking zich niet lijkt te situeren op dit niveau. Op grond van die vaststelling werd geoordeeld dat

verzoeker, zoals in casu, een alleenstaande man is die verklaarde geen gezondheidsproblemen te hebben, niet aantoonde dat de korte periode die hij zou moeten doorbrengen in een CARA-voorziening alvorens hij zou doorstromen naar SPRAR-voorziening, gelijk zou staan met een behandeling die van een dermate hardheid is dat ze strijdt met artikel 3 EVRM.

“Verzoeker lijkt er aan voorbij (...) te gaan dat in de bestreden beslissing wordt gesteld dat het AIDA-rapport meldt dat “Dublin returnees” intussen worden opgevangen in het reguliere opvangnetwerk (pagina 67) en dat geen gewag wordt gemaakt van problemen ter zake. Het argument dat er dus maar 443 plaatsen beschikbaar zouden zijn voor deze Dublinterugkeerders in de opvangcentra die specifiek bedoeld waren voor hen is derhalve niet relevant, zo evenmin het argument dat deze specifieke centra niet langer operationeel zijn en er niet mag worden van uitgegaan dat deze projecten niet verder worden verlengd. Het argument verder, dat het niet duidelijk is wat er met verzoeker zal gebeuren nadat zijn juridische situatie is uitgeklaard, zonder meer, houdt geen indicatie in van een schending op grond van artikel 3 van het EVRM. Een verwijzing naar een verslag van het UNHCR over de “arrivals by sea” in Greece kan uiteraard niet nuttig worden aangevoerd om te argumenteren dat überhaupt niet genoeg opvangplaatsen zouden zijn in Italië.

Verder wordt gesteld, betreffende het argument dat het Italiaanse opvangnetwerk onder druk staat door aanhoudende instroom van immigranten in Italië, dat de Raad van Europa ook geopteerd heeft voor een herverdeling maar dat er midden december nog maar 144 mensen naar andere lidstaten waren overgebracht.

Naast de hervestiging waarnaar verzoeker bewijst blijkt uit de bestreden beslissing dat er sprake is van een beleid dat op verschillende sporen loopt: immers blijkt ook dat de opvangcapaciteit systematisch wordt uitgebreid en dat uit de door de verwerende partij gehanteerde bronnen is gebleken dat de capaciteit van de reguliere opvangcentra (CADA/CDA en SPISA) tegen eind van 2016 zal zijn gestegen van 12.000 tot 15.550 (cfr. “Third Resettlement and Relocation Forum – Italian Roadmap”, Brussel, 01.10.2015 hierna “Italian Roadmap”, pagina 3) en het SPRAR-netwerk tegen begin 2016 32.000 personen zal kunnen herbergen (Italian Roadmap”, pagina 6) en dat in september 2015 het Italiaanse opvangnetwerk een totale capaciteit van 98.314 plaatsen had.

(...)

In casu leert de lezing van de bestreden beslissing en het AIDA rapport dat een onderscheid moet worden gemaakt tussen verschillende opvangstructuren en de verschillende fase in opvang in Italië (p. 60 e.v.).

Er lijkt vooreerst een onderscheid gemaakt te moeten worden tussen zgn. eerste lijnsopvang, enerzijds, en zgn. tweede lijnsopvang, anderzijds, zoals voorzien door de Italiaanse wetgeving. In de eerste lijnsopvang situeren zich de tijdelijke opvangcentra (CAS) en de reguliere opvangcentra voor asielzoekers (CARA, CDA en CPSA). De tijdelijke opvangcentra (CAS) werden opgericht om tegemoet te komen aan een toenemende influx van bootvluchtelingen. Deze tijdelijke opvangcentra staan geheel los van de reguliere opvangcentra. In de bestreden beslissing wijst de verwerende partij erop dat er geen tekenen zijn van interferentie tussen beide “circuits”. Verzoeker zal, met andere woorden, niet terecht komen in een zgn. CAS. De reguliere opvangcentra (CARA, CDA en CPSA) voorzien in een eerste grootschalige opvang tot asielzoekers kunnen doorstromen naar het SPRAR-netwerk. Uit het AIDA-rapport blijkt dat asielzoekers in het algemeen in deze eerstelijnsvoorzieningen blijven voor een duur van 7 tot 30 dagen, tot wanneer zij kunnen doervloeien naar de tweedelijnsopvang, gemeenschapshuizen of appartementen. In deze opvangvoorzieningen worden meer en betere diensten aangeboden, en blijkens de stukken lijkt het probleem van overbevolking zich niet te situeren op dit niveau. Op grond van deze vaststelling toont verzoeker, een alleenstaande man die verklaarde geen gezondheidsproblemen te hebben, niet aan dat de korte periode die hij zou moeten doorbrengen in een CARA-voorziening alvorens hij zou doorstromen naar SPRAR-voorziening, gelijk zou staan met een behandeling die van een dermate hardheid is dat ze strijdt met artikel 3 EVRM.

De citaten uit de rapporten waarnaar verzoeker verwijst doen daar niet anders over denken, temeer nu ze fragmentarisch als ze zijn, weliswaar bepaalde moeilijkheden aan de oppervlakte brengen, maar de conclusie van de verwerende partij, met name dat er geen sprake is van structurele tekortkomingen in de Italiaanse asielprocedure en opvangvoorzieningen waardoor asielzoekers die in het kader van de Dublin-verordening worden overgedragen, er onmenselijk of vernederend behandeld zullen worden in de zin van artikel 3 van het EVRM ondermijnen. (...)

Verzoeker kan voorts niet zonder meer naar het arrest Tarakhel verwijzen om aannemelijk te maken dat zijn casu individuele garanties hadden moeten worden gevraagd aan de Italiaanse asielinstanties. Immers toont hij niet aan dat hij specifieke noden heeft op materieel, fysiek of psychologisch vlak dat er sprake is van een extreme kwetsbaarheid die noodzaakt dat in casu bijkomende concrete en individuele waarborgen moeten worden verkregen over de specifieke omstandigheden waarin hij zal worden opgevangen (...)

Waar verzoeker nog verwijst naar verscheidene ‘recente’ arresten van de Raad dient niet alleen te worden benadrukt dat zij, gelet op de continentale rechtstraditie, geen precedentenwaarde hebben, doch ook dat hij niet aantoonde zich dezelfde specifieke situatie te bevinden als die welke ten grondslag lag aan die aangehaalde arresten.

Verzoeker betoogt nog dat de toegang tot de asielprocedure in Italië problematisch kan zijn. (...) Verzoeker toont echter niet aan dat hij geen beroep zal kunnen doen op de hulp van de betrokken NGO's, en al evenmin dat hij niet desgevallend zelf financieel zou kunnen instaan voor de aanschaf van een treinticket.

(...)

Ook op deze gronden is een schending van artikel 3 van het EVRM, of van de materiële motiveringsplicht, *prima facie* niet aangetoond.”

Met het citeren van een enkele ander passage uit het AIDA-rapport en zijn selectieve lezing maakt verzoeker niet aannemelijk dat de bronnen zoals door verwerende partij aangewend, niet actueel of incorrect zijn of slechts een al te selectieve lezing zouden inhouden.

Uit een lezing van de informatie opgenomen in de door verwerende partij aangehaalde rapporten, blijkt niet dat de opvangstructuren voor Dublin-terugkeerders te lijden hebben onder de verhoogde instroom noch dat deze opvang niet kwalitatief zou zijn of enigszins aanleiding geeft te overwegen dat deze een schending zou uitmaken van artikel 3 van het EVRM.

Verwerende partij leest verder in het AIDA rapport dat eens Dublin-terugkeerders aankomen op de luchthavens, zij worden bijgestaan door een specifieke NGO en worden verwezen naar een opvangcentrum op basis van hun individuele situatie (kwetsbaar of niet). In dit kader stipt verwerende partij aan dat de Italiaanse overheden minstens zeven dagen vooraf in kennis zullen worden gesteld van de overdracht.

Verzoeker citeert tot uit het arrest Tarakhel tegen Zwitserland van 4 november 2014 van het EHRM. Er dient echter te worden opgemerkt dat een eenvoudige lezing van de thans bestreden beslissing aantoonde dat verwerende partij rekening heeft gehouden met de rechtspraak van het EHRM, waaronder het arrest Tarakhel:

“Het EHRM stelde in de zaak Tarakhel v. Zwitserland dat asielzoekers een kwetsbare groep vormen en bijzondere bescherming vereisen en dit des te meer indien kinderen betrokken zijn en dit vanwege specifieke noden en uitgesproken kwetsbaarheid. Een overdracht in dergelijke gevallen van uitgesproken kwetsbaarheid zou volgens het EHRM zonder individuele waarborgen een schending van artikel 3 van het EVRM kunnen betekenen. We benadrukken dat de omstandigheden, waarvan sprake in de zaak Tarakhel v. Zwitserland namelijk een gezin met zeer jonge kinderen niet hetzelfde zijn als in de zaak van de betrokkene, een in 1994 geboren alleenstaande man zonder kinderen. De betrokkene verklaarde geen gezondheidsproblemen te ervaren. We benadrukken dat de betrokkene tijdens de duur van zijn asielaanvraag geen attesten of andere elementen aanbracht die aanleiding geven te besluiten dat redenen van gezondheid een overdracht aan Italië zouden verhinderen of dat redenen van gezondheid bij overdracht zouden leiden tot een risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Op basis van de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier kan volgens ons niet worden besloten dat in het geval van de betrokkene sprake is van specifieke noden of van uitgesproken kwetsbaarheid.”

Verzoeker zou aldus niet ernstig kunnen voorhouden dat geen rekening werd gehouden met het arrest Tarakhel. Ten overvloede, kan ter zake tevens verwezen naar voormelde uiteenzetting omtrent de persoonlijke situatie van verzoeker, situatie die hij nalaat te betrekken in zijn betoog. Verzoeker is een volwassen man is die hier alleen is en die verklaarde gezond te zijn.

Het feit dat de Italiaanse autoriteiten geen expliciet akkoord hebben gegeven impliceert geenszins dat er in casu door de Belgische autoriteiten geen individuele garanties geboden worden. Oordelen dat een tacit agreement gelijk staat met het niet respecteren van de waarborgen bij een asielaanvraag, komt neer op een buiten werking stelling van de Dublin III Verordening zelf, die expliciet heeft voorzien in dergelijke regeling.

Er kan tot slot nog worden verwezen naar allerlei arresten van de Raad, die allen dateren van na het laatste arrest d.d. 30 juni 2015 van het EHRM, en waarin geoordeeld werd dat een overdracht van een asielzoeker aan de Italiaanse autoriteiten geen schending uitmaakt van artikel 3 EVRM en van artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, met name: RvV, 14 juli 2015, nr. 149.675; RvV, 17 juli 2015, nr. 149.830; RvV, 28 augustus 2015, nr. 151.398; RvV, 28 september 2015, nr. 153.431; RvV, 5 oktober 2015, nr. 153.924; RvV, 24 december 2015, nr. 159.379; RvV, 14 januari 2016, nr. 160.005.

Uit wat voorafgaat, blijkt dat verzoeker met zijn betoog geen schending aantoonde van artikel 3 EVRM, noch van artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Verzoeker kan derhalve niet op dienstige wijze de schending van artikel 13 EVRM aanvoeren.

Verzoeker laat bovendien na de wijze uiteen te zetten waarop de thans bestreden beslissing de artikelen 3.2, alinea 2 en 3 en 17.1 van de verordening 604/2013 schendt, zodat het middel in die mate onontvankelijk is.

Waar verzoeker tot slot nog de schending aanvoert van "het beginsel van behoorlijk bestuur", duidt hij niet aan welk van die beginselen hij precies geschonden acht, zodat de middelen onontvankelijk zijn met betrekking tot dit onderdeel.

Het enig middel is niet ernstig."

2.3.2.1.3. Onder 'middel' wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen zet de verzoekende partij nergens in haar verzoekschrift uiteen op welke wijze zij artikel 13 van het EVRM door de bestreden beslissing geschonden acht. De verzoekende partij duidt bovendien niet aan welk beginsel van behoorlijk bestuur zij geschonden acht, zodat de schending van "*het beginsel van behoorlijk bestuur*" niet dienstig wordt aangevoerd. Deze onderdelen van de middelen zijn onontvankelijk.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 12.2, 22.2. en 22.7. van de Dublin III-verordening. Tevens bevat de beslissing een zeer omstandige motivering in feite met betrekking tot de verantwoordelijkheid van Italië om de asielaanvraag van de verzoekende partij te onderzoeken en de garanties inzake de asielprocedure, onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers aldaar. Er wordt concreet nagegaan of de overdracht aan Italië voor de verzoekende partij een reëel risico vormt om te worden blootgesteld aan behandelingen die een inbreuk vormen op artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. De gemachtigde baseert zich hiertoe onder meer doch niet uitsluitend op hetzelfde 'Asylum Information Database Country Report: Italy, up-to-date tot december 2015' (hierna: het AIDA-rapport) waarop ook de verzoekende partij haar grieven steunt. De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht. Uit de uiteenzetting van het middel blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt.

De verzoekende partij voert bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aan, zodat het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van artikel 4 van het Handvest, van artikel 3 van het EVRM en van de artikelen 3.2 en 17.1 van de Dublin III-verordening.

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat "*Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen*". Deze bepaling waarvan de tekst ook neergelegd is in artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd

zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; adde EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

De kernvraag die zich thans stelt is dan ook of de verzoekende partij, gelet op de elementen die zijn zaak kenmerken bij een overdracht aan Italië gelet op de in het verzoekschrift aangehaalde tekortkomingen in de asiel- en opvangprocedure, een reëel risico zal lopen op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM.

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./ Verenigd Koninkrijk, § 108 *in fine*).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens of van regeringsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch wordt blootgesteld aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148).

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (*cf.* EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 *in fine*).

Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om deze omstandigheden te gepasten tijde te doen gelden (*cf.* EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 366).

Specifiek in het kader van de onderhavige zaak, die een Dublinoverdracht naar Italië behelst, moet er samen met de verzoekende partij op worden gewezen dat ook in het kader van het EVRM het vermoeden, waarop het systeem van de Dublinverordening is gebaseerd, met name dat de voor overdracht aangezochte lidstaat de fundamentele rechten, neergelegd in het EVRM, zal eerbiedigen, dit is het wederzijds vertrouwensbeginsel, niet onweerlegbaar (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, Tarakhel v. Zwitserland, par. 103). Dit vermoeden wordt volgens het EHRM weerlegd wanneer, zoals de vaste rechtspraak luidt, er zwaarwegende gronden worden aangetoond die aannemelijk maken dat de

betrokken asielzoeker bij verwijdering een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke behandeling (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, Tarakhel v. Zwitserland, par. 104). Voorts blijkt uit het arrest van het Europees Hof voor Justitie van 21 december 2011 inzake 'N.S.' tegen 'Secretary of State for the Home Department' dat, in het licht van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (het Handvest) betreffende het 'verbod van folteringen en van onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen' en dat een gelijklopende inhoud heeft als artikel 3 van het EVRM, niet dat een eventualiteit van een onterende of onmenselijke behandeling voldoende is opdat de lidstaten verhinderd zouden zijn om bij het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat onder de Dublin-Verordening het interstatelijk vermoeden van eerbiediging van het EVRM en het Handvest te hanteren.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie bevestigt uitdrukkelijk de principes die worden vooropgesteld door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, waarbij de bescherming van artikel 3 van het EVRM slechts in uitzonderlijke omstandigheden toepassing vindt. Niet elke schending van de grondrechten door de overeenkomstig de Dublin-criteria verantwoordelijke staat heeft immers een invloed op de verantwoordelijkheid van de andere lidstaten. Een dergelijke redenering zou strijdig zijn met de bestaansreden van de Unie, de verwezenlijking van de ruimte van veiligheid, vrijheid en rechtvaardigheid, en meer bepaald het gemeenschappelijk Europees asielstelsel dat berust op wederzijds vertrouwen en een vermoeden dat de overige lidstaten het unierecht en meer in het bijzonder de grondrechten eerbiedigen, die in de onderhavige context op het spel staan (HvJ, Grote Kamer, 21 december 2011, gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10, punten 84 en 85).

Hieruit blijkt dat het Hof van oordeel is dat de verplichtingen, neergelegd in de criteria van de Dublin-II-Verordening (thans de Dublin-III-Verordening), tot het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat elke inhoud wordt ontnomen indien iedere niet-naleving van afzonderlijke bepalingen van de richtlijnen 2003/9, 2004/83 of 2005/85 door een bevoegde lidstaat tot gevolg zouden hebben dat de lidstaat waarin een asielverzoek is ingediend, de asielzoeker niet meer aan die eerste lidstaat kan overdragen. Ingeval echter *“ernstig moet worden gevreesd dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in de verantwoordelijke lidstaat tekort schieten, waardoor asielzoekers die aan deze lidstaat worden overgedragen er onmenselijk of vernederd worden behandeld in de zin van artikel 4 van het Handvest”* (cf. N.S. t. Secretary of Home Department, 86.), is de overdracht in strijd met die bepaling.

Artikel 3.2, tweede lid, van de Dublin-III-Verordening bepaalt het volgende:

“Indien het niet mogelijk is een de verzoekende partij over te dragen aan de lidstaat die in de eerste plaats als verantwoordelijke lidstaat is aangewezen, omdat ernstig moet worden gevreesd dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor de verzoekende partij in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, blijft de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast de criteria van hoofdstuk III onderzoeken teneinde vast te stellen of een andere lidstaat als verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen.”

Een uitwijzing naar een bevoegde lidstaat onder de Dublin-III-Verordening en de verantwoordelijkheid van deze lidstaat wordt bijgevolg slechts verhinderd wanneer men niet onkundig kan zijn van het feit dat de fundamentele tekortkomingen van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in deze lidstaat ernstige, op feiten berustende gronden vormen om aan te nemen dat de asielzoeker een reëel risico zal lopen op onmenselijke of vernederende behandelingen (HvJ 21 december 2011, nr. C-411/10 en C-493/10, §94). Het EHRM van zijn kant heeft gesteld dat de verplichting om deugdelijke materiële opvang te voorzien voor onbemiddelde asielzoekers deel uitmaakt van het positieve recht waardoor bij de beoordeling van de graad van ernst die vereist wordt door artikel 3 van het EVRM een specifiek gewicht dient te worden gegeven aan de hoedanigheid van asielzoeker van de betrokkene die behoort tot een uiterst kwetsbare groep die nood heeft aan speciale bescherming. Deze kwetsbaarheid wordt nog bijkomend benadrukt in het geval het families met kinderen betreft waarbij de opvangomstandigheden aangepast moeten zijn aan hun leeftijd om te vermijden dat deze een situatie van stress en angst met zich brengen en bijzonder traumatiserende gevolgen zouden hebben voor hun psychisch welzijn (cf. EHRM 7 juli 2015, V.M./België, §§136-138).

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, meer bepaald in de zaak 'Mohammed v. Austria' (nr. 2283/12) van 6 juni 2013, blijkt verder dat de omstandigheden van het ontvangende land in het kader van de Dublin-Verordening een zeker niveau van hardheid moet

vertonen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen. Het Hof stelde dat: *“The assessment of whether there are substantial grounds for believing that the applicant faces a real risk inevitably requires that the Court assess the conditions in the receiving country against the standards of Article 3 of the Convention (see Mamatkulov and Askarov v. Turkey [GC], nos. 46827/99 and 46951/99, § 67, ECHR 2005 I). These standards imply that the ill-treatment the applicant alleges he will face if returned must attain a minimum level of severity if it is to fall within the scope of Article 3. The assessment of this is relative, depending on all the circumstances of the case (see Hilal v. the United Kingdom, no. 45276/99, § 60, ECHR 2001 II).*

95. *In order to determine whether there is a real risk of ill-treatment in the present case, the Court must examine the foreseeable consequences of sending the applicant to Hungary, bearing in mind the general situation there and his personal circumstances (see Vilvarajah and Others, cited above, § 108 in fine).”*

In eerste instantie moet worden vastgesteld dat de verzoekende partij geen concrete op zijn individuele zaak betrokken feiten en omstandigheden aanvoert die erop zouden wijzen dat hij bij een overdracht aan Italië een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling. De specifieke reden die hij in het kader van het Dublingehoor had aangehaald, werden door de verwerende partij beoordeeld als volgt:

“Tijdens zijn verhoor werd aan de betrokkene gevraagd vanwege welke specifieke reden(en) hij besloot asiel te vragen in België en of hij met betrekking tot omstandigheden van opvang of van behandeling redenen heeft, die volgens hem verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat zouden rechtvaardigen. De betrokkene gaf aan dat hij niet wist dat hij op weg was naar België. Hij verklaarde dat de man die hem geholpen heeft om te vluchten door hem te smokkeien op een schip hem niet verteld had waar ze naartoe gingen en gezegd had dat hij zich moest verstoppen. De betrokkene gaf aan geen bezwaar te hebben tegen een overdracht aan Italië. Hij gaf aan dat hij niet weet waarom de visa-resultaten voorkomen, aangezien hij naar eigen zeggen nooit een paspoort heeft gehad, noch een visa-aanvraag heeft ingediend. Hij gaf aan niet zozeer een bezwaar te hebben tegen een overdracht aan Italië, aangezien hij gewoon in een veilig land wil verblijven. Hij gaf aan wel liever zijn asielaanvraag door België behandeld te zien worden, omdat hij er is aangekomen en er asiel heeft gevraagd.

Wat de door de betrokkene geuite wens in België te kunnen blijven betreft, wijzen we er op dat in Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker dan ook wordt uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat of loutere wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven zijn dan ook onvoldoende grond voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.”

Voormelde motieven van de bestreden beslissing worden door de verzoekende partij niet weerlegd.

Voorts moet worden vastgesteld dat de verzoekende partij geen concrete feiten en omstandigheden aanvoert die erop zouden wijzen dat hij bij een overdracht aan Italië een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling omwille van een bijzondere individuele kwetsbaarheid. De verzoekende partij maakt geen gewag van enige vorm van kwetsbaarheid noch van enige noodzaak tot het vragen van specifieke garanties bij de overdracht. Uit de voorliggende gegevens blijkt, zoals in de bestreden akte op goede gronden wordt aangegeven, dat de verzoekende partij een gezonde jonge man is zonder kinderen. De verzoekende partij maakt dan ook op het eerste gezicht niet concreet aannemelijk dat de rechtspraak in de zaak ‘Tarakhel’ op haar specifieke situatie kan worden betrokken.

Uit haar betoog blijkt dat de verzoekende partij de algemene situatie van asielzoekers en Dublinterugkeerders in Italië aan de kaak stelt. De verzoekende partij geeft hiermee in wezen aan dat hij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, derwijze dat deze oplopen tot een schending van artikel 3 van het EVRM. Dienaangaande moet worden benadrukt dat de bescherming van artikel 3 van het EVRM op dit punt enkel tot een verbod van uitwijzing kan leiden wanneer de verzoekende partij aantoonst dat er ernstige redenen bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat hij tot de bedoelde groep behoort (EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99 (e)). Het gegeven dat een grote groep asielzoekers zich in dezelfde situatie bevinden als de betrokkene, doet geen afbreuk aan het individueel karakter van het risico indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 *in fine*). *In casu* wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond

van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. *mutatis mutandis*: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./ Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107). De verwerende partij moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

Uit de lezing van de bestreden akte blijkt dat de gemachtigde de te verwachten gevolgen van de geplande overdracht heeft onderzocht en dat het onderzoek specifiek werd gericht op enerzijds, de persoonlijke situatie van de verzoekende partij, en anderzijds de situatie van asielzoekers die in het kader van de Dublin-III-Verordening naar Italië worden overgedragen. De gemachtigde heeft bij zijn onderzoek rekening gehouden met een aantal internationale gezaghebbende rapporten. Hij heeft ook de arresten van het EHRM en het HvJ geanalyseerd en hij heeft de het geval van de verzoekende partij *in concreto*, aan de hand van recente informatie omtrent de procedure en de opvang van asielzoekers in Italië alsook aan de hand van de situatie en profiel van de verzoekende partij, aan deze rechtspraak afgetoetst. De gemachtigde is aldus op gemotiveerde en concreet onderbouwde wijze tot de conclusie gekomen dat bronnen, die onder meer de Italiaanse onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers belichten, inderdaad kritische kanttekeningen plaatsen bij bepaalde aspecten, maar dat zij een genuanceerd beeld geven en geen aanleiding geven om te besluiten dat de onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Italië dermate structurele tekortkomingen vertonen waardoor asielzoekers die in het kader van de Dublin-III-Verordening aan Italië worden overgedragen per definitie een reëel risico lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. De gemachtigde stelt zich op het standpunt dat het loutere feit dat opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende bepaalde aspecten in verband met de opvang en behandeling van asielzoekers in Italië niet zwaarwichtig genoeg is om tot het besluit te komen dat de structurele tekortkomingen dermate ernstig zijn dat de uitwijzing naar Italië, onder de Dublin-III-Verordening, een schending van haar grondrechten impliceert.

Wat de aspecten van de asielprocedure in Italië betreft, stelt de gemachtigde in verwijzing naar het AIDA-rapport het volgende vast:

“Met betrekking tot aan Italië overgedragen personen wijzen we er op dat verscheidene recente bronnen bevestigen dat personen, die in het kader van Verordening 343/2003 en heden Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen, toegang hebben tot de procédure voor het bekomen van internationale bescherming. We verwijzen naar het geactualiseerde rapport over Italië van het mede door de “European Council on Refugees and Exiles” (ECRE) gecoördineerde project “Asylum Information Database” (Maria de Donato, “Asylum Information Database - National Country Report - Italy”, up-to-date tot december 2015, verder AIDA-rapport genoemd, een kopie wordt toegevoegd aan het administratief dossier) waarin wordt gesteld dat personen, die op grond van de bepalingen van de “Dublin-verordening” aan Italië worden overgedragen toegang hebben tot de procédure tot het bekomen van internationale bescherming. In het geval dat de “Dublin-terugkeerder” geen asiel vroeg na zijn aankomst in Italië en verder trok naar een andere lidstaat kan deze person na overdracht zonder problemen een aanvraag indienen (pagina 40, “Where the person did not apply for asylum during his or her initial transit or stay in Italy before moving on to another European country, he or she can lodge an application under the regular procédure”). Op basis van bovenvermelde informatie zijn we van oordeel dat er geen grond is om te besluiten dat de betrokkene na overdracht niet zal worden toegelaten tot de procédure voor het bekomen van internationale bescherming. De Italiaanse instanties zullen zijn asielaanvraag onderzoeken en de betrokkene niet verwijderden naar zijn land van herkomst zonder een volledig en gedegen onderzoek van zijn asielaanvraag.”

Deze vaststellingen worden door de verzoekende partij niet concreet weerlegd. De verzoekende partij brengt geen enkel concreet gegeven aan waaruit zou kunnen blijken dat zij na haar Dublinoverdracht geen toegang zou hebben tot de asielprocedure of dat er zich structurele problemen zouden voordoen waardoor niet kan worden gegarandeerd dat zij niet, direct of indirect, naar haar land van herkomst of elders zal worden uitgewezen vooraleer een adequaat onderzoek werd gevoerd. De verzoekende partij maakt dan ook geen systeemfouten in de Italiaanse asielprocedure aannemelijk.

In de bestreden beslissing stelt de verwerende partij, met betrekking tot de opvangomstandigheden in Italië, het volgende vast:

“De voorbije jaren werd met behulp van middelen van het Europees Fonds voor Vluchtelingen gecreëerde opvangcapaciteit opgericht. Deze opvang was bedoeld voor de tijdelijke opvang van aan Italië in het kader van de “Dublin-verordening” overgedragen personen. Het bovenvermelde AIDA-rapport meldt dat deze opvangstructuren sinds juni 2015 niet meer operatief zijn en dat de verwachting is dat de komende maanden een vraag zal worden gericht voor nieuwe middelen binnen het kader van het Europese Asiel, Migratie en Integratie Fonds. Het rapport meldt dat “Dublin retumees” intussen worden opgevangen in het reguliere opvangnetwerk (pagina 67). Het maakt geen gewag van problemen ter zake.

Betreffende het argument dat het Italiaanse opvangnetwerk onder druk staat door de aanhoudende instroom van immigranten in Italië wijzen we er op dat in 2014 en 2015 35.000 immigranten werden ondergebracht in tijdelijke opvangcentra (CAS), die los staan van de specifiek voor asielzoekers bestemde opvangstructuren (CARA en CDA). Voortgaande op recente berichtgeving en bronnen zijn er volgens ons geen tekenen van interferentie tussen beide “circuits” (cf. “Italy increases reception places and improves treatment of subsidiary protection beneficiaries”, ECRE Weekly Bulletin, 30.04.2015, kopie bijgevoegd aan administratief dossier). Voorts wordt in het reeds geciteerde AIDA-rapport opgemerkt dat de Italiaanse instanties, als reactie op de instroom van immigranten, zich blijven inzetten om de opvangcapaciteit in het SPRAR-opvangnetwerk te vergroten. Midden 2012 werd een centraal coördinatieorgaan opgericht om een verdere progressieve uitbreiding van SPRAR centra te realiseren. Met de huidige inspanningen zal de capaciteit van de reguliere opvangcentra (CARA/CDA en CPSA) tegen het einde van 2016 zijn gestegen van 12.000 tot 15.550 (cf. “Third Resettlement and Relocation Forum - Italian Roadmap”, Brussel, 01.10.2015, hierna “Italian Roadmap”, pagina 3, een kopie van dit document wordt toegevoegd aan het administratief dossier). Het SPRAR-netwerk zal tegen begin 2016 32.000 personen kunnen herbergen (“Italian Roadmap” pagina 6). We benadrukken dat in september 2015 het Italiaanse opvangnetwerk een totale capaciteit van 98.314 plaatsen had, wat ons inzien weergeeft dat de gedane inspanningen vruchten afwerpen (“Italian Roadmap” pagina 2).

We zijn van oordeel dat bronnen, die onder meer de Italiaanse onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers belichten, inderdaad kritische kanttekeningen plaatsen bij bepaalde aspecten, maar een genuanceerd beeld geven en eveneens aantonen dat de Italiaanse instanties zich niet onverschillig opstellen en dat maatregelen worden genomen om bepaalde tekortkomingen het hoofd te bieden. Ze geven ons inziens dan ook geen aanleiding te besluiten dat de onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Italië dermate structurele tekortkomingen vertonen waardoor asielzoekers die in het kader van Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen per definitie een reëel risico lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Het loutere feit dat opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende bepaalde aspecten in verband met de opvang en behandeling van asielzoekers in Italië is volgens ons niet zwaarwichtig genoeg om tot dit besluit te komen. We verwijzen hieromtrent onder meer naar het reeds geciteerde AIDA-rapport, up to date tot december 2015, maar ook naar het door Christopher Chope, lid van de Parlementaire vergadering van de Raad van Europa, opgestelde rapport “L’arrivée massive de flux migratoires mixtes sur les côtes italiennes”, Raad van Europa, rapport 13531, 09.06.2014; “Italy - over 100.000 refugees and migrants have reached Italy by sea in 2014- Many moved forward to other European countries”, AIDA, 09.09.2014; UNHCR, “Recommendations on important aspects of refugee protection in Italy”, juli 2013; “Italy increases reception place and improves treatment of subsidiary protection beneficiaries”, ECRE Weekly Bulletin, 30.04.2015; “Third Resettlement and Relocation Forum - Italian Roadmap”, Brussel, 01.10.2015 (kopie van de geciteerde rapporten worden toegevoegd aan het administratief dossier).

Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat de betrokkene niet aannemelijk maakt, dat hij door overdracht aan Italië een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.”

De verzoekende partij uit enkel concrete bedenkingen bij het opvangsysteem voor Dublinterugkeerders en asielzoekers in Italië. Zij meent dat het niet is gegarandeerd dat zij de nodige opvang zal krijgen.

Uit de lezing van de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij de te verwachten gevolgen van de geplande overdracht heeft onderzocht en dat het onderzoek specifiek werd gericht op de situatie van asielzoekers die in het kader van de Dublin III-Verordening naar Italië worden overgedragen. De verwerende partij heeft bij haar onderzoek rekening gehouden met een aantal internationale gezaghebbende rapporten en arresten van het EHRM en is overgegaan tot een grondige analyse van toonaangevende rapporten met betrekking tot de situatie in Italië in het licht van artikel 3 van het EVRM. De verwerende partij komt tot de conclusie dat deze bronnen, die onder meer de Italiaanse onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers belichten, inderdaad kritische kanttekeningen plaatsen bij

bepaalde aspecten, maar tevens een genuanceerd beeld verschaffen en geen aanleiding geven om te besluiten dat de onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Italië dermate structurele tekortkomingen vertonen waardoor asielzoekers die in het kader van Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen per definitie een reëel risico lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

In de bestreden beslissing wordt niet ontkend dat de opvangsituatie in Italië moeilijk is, maar wordt verwezen naar rapporten om onder meer aan te geven op welke gestructureerde wijze de situatie voor Dublin-terugkeerders/asielzoekers in Italië geregeld is. De verwerende partij baseert zich onder meer op het AIDA-rapport van december 2015 met betrekking tot de situatie van asielzoekers in Italië.

In de eerste plaats vermeldt de bestreden beslissing dat uit dit AIDA-rapport blijkt dat Dublinterugkeerders intussen worden opgevangen in het reguliere opvangnetwerk (pagina 67) en dat geen gewag wordt gemaakt van problemen ter zake. Verder wordt gesteld, betreffende het argument dat het Italiaanse opvangnetwerk onder druk staat door de aanhoudende instroom van immigranten in Italië, dat *“in 2014 en 2015 35.000 immigranten werden ondergebracht in tijdelijke opvangcentra (CAS), die los staan van de specifiek voor asielzoekers bestemde opvangstructuren (CARA en CDA) en dat er geen tekenen van interferentie tussen beide “circuits” (cfr. “Italy increases reception places and improves treatment of subsidiary protection beneficiaries”, ECRE Weekly Bulletin, 30.04.2015, kopie bijgevoegd aan administratief dossier).”*

Lezing van de bestreden beslissing en het vermelde AIDA-rapport leert verder dat een onderscheid moet worden gemaakt tussen verschillende opvangstructuren en de verschillende fasen in opvang in Italië (p. 60 e.v.).

Er lijkt vooreerst een onderscheid gemaakt te moeten worden tussen zgn. eerste lijnsopvang, enerzijds, en zgn. tweede lijnsopvang, anderzijds, zoals voorzien door de Italiaanse wetgeving. In de eerste lijnsopvang situeren zich de tijdelijke opvangcentra (CAS) en de reguliere opvangcentra voor asielzoekers (CARA, CDA en CPSA). De tijdelijke opvangcentra (CAS) werden opgericht om tegemoet te komen aan een toenemende influx van bootvluchtelingen. Deze tijdelijke opvangcentra staan geheel los van de reguliere opvangcentra. In de bestreden beslissing wijst de verwerende partij erop dat er geen tekenen zijn van interferentie tussen beide “circuits”. De verzoekende partij zal, met andere woorden, niet terecht komen in een zgn. CAS. De reguliere opvangcentra (CARA, CDA en CPSA) voorzien in een eerste grootschalige opvang tot asielzoekers kunnen doorstromen naar het SPRAR-netwerk. Uit het AIDA-rapport blijkt dat asielzoekers in het algemeen in deze eerstelijnsvoorzieningen blijven voor een duur van 7 tot 30 dagen, tot wanneer zij kunnen doorvloeien naar de tweedelijnsopvang, in het zgn. SPRAR-netwerk. Het betreft hier kleinschaligere opvangvoorzieningen, gemeenschapshuizen of appartementen. In deze opvangvoorzieningen worden meer en betere diensten aangeboden, en blijkens de stukken lijkt het probleem van overbevolking zich niet te situeren op dit niveau. Op grond van deze vaststellingen toont de verzoekende partij niet aan dat de korte periode die zij zou moeten doorbrengen in een CARA-voorziening alvorens zij zou doorstromen naar een SPRAR-voorziening, gelijk zou staan met een behandeling die van een dermate hardheid is dat ze strijdt met artikel 3 van het EVRM.

De verzoekende partij verwijst nog naar een rapport van de ‘Swiss Refugee Council’ van oktober 2013 en stelt dat Dublinterugkeerders een onmenselijk bestaan in de straten van Italië te wachten staat. Volgens de verzoekende partij maken de omstandigheden voor asielzoekers in Italië het onmogelijk zich te integreren in de Italiaanse maatschappij – ze worden als het ware aan hun lot overgelaten. Er is volgens haar een duidelijk gebrek aan voldoende en adequate accommodaties.

Deze verwijzing naar een rapport van de ‘Swiss Refugee Council’ van oktober 2013 en de conclusies die daaruit worden getrokken door de verzoekende partij kunnen hier niet nuttig een ander licht op de vaststellingen van de verwerende partij werpen. De Raad merkt op dat dit rapport in oktober 2013 werd gepubliceerd en dat de informatie die hieruit blijkt nog van ruim daarvoor dateert. Daar staat tegenover dat uit de informatie die de verwerende partij hanteert, blijkt dat de Italiaanse overheden sindsdien grote inspanningen hebben geleverd en de opvangvoorzieningen aanzienlijk hebben uitgebreid. Het rapport van oktober 2013 is in het licht van de uitbreiding van de Italiaanse opvangcapaciteit, zoals wordt weergegeven in het AIDA-rapport van december 2015 en de ‘Italian roadmap’ van januari 2016 - waarop de bestreden beslissing is gesteund - aldus inmiddels achterhaald. Het rapport van 2013 geeft niet langer meer de actuele situatie van asielzoekers in Italië, en met name Dublinterugkeerders, weer. Ook het AIDA-rapport van april 2014 waarnaar de verzoekende partij verwijst dateert van voor het AIDA-

rapport van december 2015 waarop de bestreden beslissing gesteund is. Met een verwijzing naar dit 'Swiss Refugee Council'-rapport van 2013 en het AIDA-rapport van april 2014 toont de verzoekende partij dan ook niet aan dat zij anno 2016 bij een Dublinoverdracht naar Italië aan dermate onmenselijke behandelingen zal worden blootgesteld dat een schending van artikel 3 van het EVRM of van artikel 4 van het Handvest moet worden vastgesteld.

De verwijzing naar de rapporten van 'AIDA' en de 'Swiss Refugee Council' zijn niet in strijd met het genuanceerde beeld dat de verwerende partij heeft opgehangen van de uitdagingen op het vlak van de opvang en doet de Raad daar niet anders over denken. Meer bepaald brengen ze de conclusie van de verwerende partij, met name dat er geen sprake is van structurele tekortkomingen in de Italiaanse asielpcedure en opvangvoorzieningen waardoor asielzoekers die in het kader van de Dublin-verordening worden overgedragen, er onmenselijk of vernederend behandeld zullen worden in de zin van artikel 3 van het EVRM niet in het gedrang.

De overige rapporten en persberichten waarnaar de verzoekende partij verwijst, doen daar op het eerste gezicht niet anders over denken, temeer nu ze dateren van voor het AIDA-rapport van december 2015, en fragmentarisch als ze zijn, weliswaar bepaalde moeilijkheden aan de oppervlakte brengen, maar de conclusie van de verwerende partij, met name dat er geen sprake is van structurele tekortkomingen in de Italiaanse asielpcedure en opvangvoorzieningen waardoor asielzoekers die in het kader van de Dublin-verordening worden overgedragen, er onmenselijk of vernederend behandeld zullen worden in de zin van artikel 3 van het EVRM niet ondermijnen.

Ter zake kan overigens worden gewezen op de zaak 'A.M.E v. Nederland' van 13 januari 2015 van het EHRM waarin herhaald werd dat de huidige situatie van de opvangstructuren in Italië niet kan worden vergeleken met de situatie in Griekenland ten tijde van de zaak M.S.S. (EHRM, 4 november 2011, nr. 29217/12 Tarakhel v. Switzerland, par. 114; EHRM 13 januari 2015, nr. 51428/10, A.M.E v. Nederland, §35). Het Hof heeft duidelijk gesteld dat een terugwijzing naar Italië in beginsel geen schending van artikel 3 van het EVRM uitmaakt. De Raad stelt vast dat het EHRM eind juni 2015 nogmaals bevestigde, ook al rijzen ernstige twijfels over de opvangcapaciteit, dat de algemene en structurele situatie van asielzoekers in Italië op zich niet voldoende is om alle Dublin-overdracht van asielzoekers naar Italië te schorsen (EHRM A.S./Zwitserland, 30 juni 2015, § 36). De verzoekende partij brengt geen argumenten bij die daar *in casu* anders over zouden kunnen doen oordelen, des te meer uit de bestreden beslissing blijkt dat de Italiaanse overheden zich niet onverschillig opstellen en werk maken van een gestage uitbreiding van de opvangcapaciteit voor asielzoekers.

In het licht van het boven gestelde, dit is de recente informatie m.b.t. toenemende opvangcapaciteit in Italië, de afwezigheid van structurele tekortkomingen in het Italiaanse opvangbeleid en de uitdrukkelijke terugname van de verzoekende partij, maakt de verzoekende partij op het eerste gezicht dan ook niet aannemelijk dat zij maanden op straat zal moeten leven en Italië niet in de mogelijkheid is om te voldoen aan haar basisbehoeften. Noch maakt zij aannemelijk dat zij kans loopt op een zwerversbestaan met allerlei risico's van ziekte en criminaliteit.

Het genuanceerd beeld over de opvang en de behandeling in Italië maakt dat niet zonder meer kan worden gesteld dat er sprake zou zijn van structurele tekortkomingen in het opvangbeleid van asielzoekers en de procedure voor het verkrijgen van internationale bescherming in Italië. Het betoog van de verzoekende partij doet *prima facie* geen afbreuk aan de uitgebreide, door verschillende objectieve rapporten, gesteunde motieven over de opvang van asielzoekers en Dublin-terugkeerders.

Uit de bestreden beslissing en de informatie toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt dat niet zonder meer en automatisch kan worden gesteld dat asielzoekers in Italië automatisch deel uitmaken van een groep die systematisch wordt blootgesteld aan een praktijk van slechte, vernederende en mensonwaardige behandelingen, zoals bepaald in artikel 3 van het EVRM en dit louter en alleen omdat men asielzoeker is of zou zijn.

Tot slot wijst de Raad erop dat arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen geen precedentenwerking hebben.

Samenvattend kan dan ook worden gesteld dat de verzoekende partij *prima facie* niet aannemelijk heeft gemaakt dat de gemachtigde niet deugdelijk heeft onderzocht en gemotiveerd dat er, op het vlak van zijn individuele situatie of in het licht van de algemene situatie in Italië gronden zijn om een risico op een schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk te maken en er geen grond is voor de behandeling

van de asielaanvraag door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013.

Een schending van de materiële motiveringsplicht, en artikel 17.1 van de Dublin-III-Verordening, blijkt op het eerste gezicht niet.

Gelet op de informatie die thans voorligt en gelet op het profiel van de verzoekende partij, zijnde een gezonde alleenstaande man van 22 jaar waarvan niet blijkt dat zij bijzondere noden heeft, dient de Raad *prima facie* tot de conclusie te komen dat er geen indicaties zijn dat de overdracht naar Italië in strijd is met de bescherming, geboden door artikel 3 van het EVRM.

Een schending van artikel 3 van het EVRM of van artikel 4 van het Handvest ligt dus *prima facie* niet voor. Evenmin wordt *prima facie* een schending van artikel 3.2. van de Dublin-III-Verordening aannemelijk gemaakt.

Het enig middel is niet ernstig. Aan de tweede cumulatieve voorwaarde is bijgevolg niet voldaan. Deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid, van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien juni tweeduizend zestien door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

M. RYCKASEYS